

[Rytter.]

det staar. I Folketinget sagde den højtærede Minister nemlig, at det skulde han svare paa en anden Gang; han kom netop ikke ind paa, med hvilken Hjemmel det skete. Nu spørger jeg, og saa faar jeg Svaret: Se efter i Folketingstidende! Men i Folketingstidende staar der ikke et eneste Ord herom, saa hvis Ministeren har svaret, er det i alt Fald sket i Udvalget for lukkede Døre — i Folketingstidende findes der, efter hvad jeg har kunnet se, som sagt, ikke et eneste Ord herom. Jeg kunde læse den Side op, hvor Spørgsmaalet er paa Tale, og jeg tror da, man vilde give mig Ret.

Ministeren spurgte mig, hvor han havde sagt, at Rigspolitichefen havde Ansvaret — og Ministeren rettede det som et direkte Spørgsmaal til mig. Nu maa jeg først gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at man skal rette et saadant Spørgsmaal til Landstinget; saa hører jeg det og besvarer det. Den højtærede Minister har flere Gange, baade offentligt og i Tinget, f. Eks. med Hensyn til Ministerbeskyttelse, erklæret, at det ikke var Ministeren, der havde Ansvaret. Ministeren har udtalt: Det har jeg ikke noget at gøre med; det er Rigspolitichefen, som bestemmer det. Det er det, jeg mener er saa forfærdelig forkert. En Minister maa tage Ansvaret og sige: Jeg, Justitsministeren, og mine Kolleger trænger ikke til Beskyttelse. Naar man nemlig henviser til, at Rigspolitichefen maa træffe Afgørelsen, paalægger man ham samtidig en Pligt og et Ansvar — og saa maa han selvfølgelig sikre sig langt ud over det rimelige for at gardere sig over for dette Ansvar, som det efter min Mening er urimeligt at lægge over paa ham. Ministeren bør, som sagt, sige: Vi ønsker ikke for Øjeblikket nogen særlig Beskyttelse. Der kan selvfølgelig komme Tidspunkter, hvor det kan være nødvendigt — det er klart; men Ansvaret for, at man i dette rolige og fredelige Land med dette rolige Ministerium virkelig skal have en saadan ekstraordinær Beskyttelse, det kan man ikke lægge over paa Rigspolitichefen, det maa være Ministeriet, der bestemmer det. Og alene det, at Ministeriet erklærer: Vi har ikke villet gribe ind; vi lægger det over paa Rigspolitichefen, betyder, at man lægger Ansvaret over paa ham, og han er saa nødt til at sætte ekstraordinær Beskyttelse i Gang.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem (Rytter) vil ikke, hvor mange Gange han saa betræder denne Talerstol, faa mig til i Anledning af en

Sag paa Dagsordenen, der angaar Ændringer i Tjenestemandsløven, at besvare Spørgsmaalet om, med hvilken Berettigelse der er undladt Tiltale over for dem, som er vendt hjem fra Spanien.

Jeg var fuldkommen sikker paa, at naar jeg rettede det direkte Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvor og naar har jeg med Hensyn til denne Lov, som det ærede Medlem Gang paa Gang har paastaat, skubbet Ansvaret for Udvidelsen over paa Rigspolitichefen, vilde det ærede Medlem begynde at tale om noget helt andet; nemlig hvorvidt det var rimeligt, og i hvilken Udstrækning det var rimeligt, at Ministre paa Grund af Trusler, indgaaet til Politiet, blev midlertidig beskyttet, og hvem der havde Ansvaret for dette. Efter min Mening er det Rigspolitichefen, der skal have Ansvaret for, hvilke Borgere her i Landet der skal beskyttes, og det er ikke Ministerens, heller ikke Justitsministerens Sag at blande sig i dette almindelige politimæssige Problem. I øvrigt har jeg i hvert Fald om dette Spørgsmaal udtalt mig mere end tilstrækkeligt indgaaende i Folketinget, og hvis det ærede Medlem har Lyst til at sætte sig ind i det, kan han studere Udtalelserne fra forskellig Side i Folketinget.

To Gange i hvert Fald, om ikke mere, udtalte Venstres ærede Ordfører: Naar jeg tør gaa imod Forslaget... — sidste Gang det ærede Medlem havde Ordet, sagde han, at han turde gaa imod Forslaget, men det betød naturligvis ikke, at han stemte imod det; han stemte ikke.

Rytter: At man gaar imod Tankerne i et Forslag, behøver ikke nødvendigvis at betyde, at man stemmer imod. Vi kan ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, og jeg antager, Resultatet bliver akkurat det samme som i Folketinget, nemlig at vi svarer: Stemmer ikke; vi lægger Ansvaret der, hvor det bør ligge, nemlig hos Ministeren.

Ministeren gav den overraskende Oplysning, at han ikke agtede at besvare mit Spørgsmaal om, med hvilken Hjemmel man har undladt at rejse Tiltale. Da Ministeren før havde Ordet, sagde han, at jeg bare kunde se efter i Folketingstidenden, saa vilde jeg faa Svar. Dér har jeg set efter, men dér staar kun, at Ministeren vil besvare Spørgsmaalet ved anden Lejlighed. Jeg har altsaa ikke faaet Svar.

Naar Ministeren hævder, at dette Spørgsmaal, ligesom Spørgsmaalet om at beskytte Ministeriet, ikke hænger sammen med det foreliggende Forslag, maa jeg sige,